

NETFLIX

SAJÁT GYÁRTÁSÚ
NETFLIX-SOROZAT

SHADOW árnyék — AND — és csont BONE

fine
selection

LEIGH BARDUGO

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

LEIGH BARDUGO

SHADOW
árnyék — AND — és csont
BONE

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A SZOLGÁK *malenkij*nak, kis szellemnek hívták a két gyereket. Nem csupán azért, mert az árvák között ők voltak a legapróbbak és a legfiatalabbak, de azért is, mert parányi, nevetgélő szellemként kísértettek a nagyherceg palotájában; szaladgáltak a szobákban, a szekrényekbe bújva hallgatóztak, és beosontak a konyhába, hogy elemeljék az utolsó, nyárról megmaradt barackokat.

A két gyerek érkezése között csupán néhány hét telt el. A határháborúk újabb árvákat sodortak erre a menedékre a távoli városok romjai közül. A mocskos arcú szerencsétleneket ide hozták, a nagyherceg birtokára, ahol megtanultak írni, olvasni, és elsajátíthattak egy mesterséget. Az alacsony, de jó felépítésű, félénknek tűnő fiú állandóan mosolygott. A lány más volt, mint a többiek, amivel nagyon is tisztában volt.

Most a konyhaszekrény mélyén rejtőzve fülelték a felnőttek pletykáját. Hallották a nagyherceg házvezetőnőjét, Ana Oyát:

– Annyira csúnya ez a kislány! Hát milyen gyerek az ilyen? Sápadt és savanyú. Akár a romlott tej.

– És milyen kis girhes! – méltatlankodott a szakács. – Soha semmit nem eszik meg.

A kislány mellett kuporgó fiú a barátja felé fordult, és odasúgta:

– Tulajdonképpen miért is nem eszel?

– Azért, mert az összes ételnek olyan az íze, mint a sárnak.

– Szerintem meg tök finomak.

– Te aztán a vasszőget is megennéd!

Fülüket újra a szekrényajtók közötti résre szorították.

A kisfiú egy pillanattal később megszólalt:

– Szerintem nem is vagy csúnya.

– Csitt! – mordult rá a lány, ám a szekrény sötétjében, titkon boldogan elmosolyodott.

ΠΥΡΑΟΠ HOSSZÚ ÓRÁΟΟΠ KERESZTÜL segíteniük kellett a háztartásban. A munkát annál is hosszabb oktatás követte a fojtogatóan meleg osztályteremben. Amikor már elviselhetetlennek tűnt a hőség, a két apróság elszökött az erdőbe, hogy madárfészkeket fosztogasson, vagy megfürödjön a közeli patakocska iszapos vizében. Néha meg csak úgy egyszerűen kifeküdtek a mezőre. Néztek, ahogy a nap lassan továbbhalad a fejük fölött. Olyan fontos dolgokat kellett megbeszélniük, mint hogy hová építik majd a tanyájukat, és hogy két fehér tehenük legyen, vagy inkább három. Télen a nagyherceg beköltözött Os Altába, nagyvárosi rezidenciájába. Ahogy rövidültek és egyre hidegebbé váltak a napok, a tanárok is kezdték mind lazábban venni a kötelességüket. Előszere-ttel ücsörögtek a tűz mellett, hogy kártyázzanak, vagy *kvászt*,

erjesztett gabonaitalt iszogassanak. Az unatkozó, nagyobb gyerekeket igencsak megviselte a bezártság. Egyre többször verték meg a kicsiket. A kisleány és a lány épp ezért a birtok ritkán használt szobáiban keresett menedéket. Vidáman játszottak az egerekkel, és igyekeztek elkerülni a fagyhalált.

A grisa vizsgáztatók érkezésekor fent ültek a poros, emeleti hálószoba ablakpárkányán. Abban reménykedtek, hogy megpillanthatják a közeledő postakocsit. Ehelyett egy szánkó bukkant fel a meszeseségben. Három fekete ló húzta a trojkát. A különös jármű átsiklott a fehér kőkapu alatt, és lassan megközelítette a birtok fő épületét. Csendben figyelték, ahogy némán odasuhan a hercegi kastély főbejárata elé.

A három kiszálló alak elegáns szőrmesapkát és nehéz, gyapjúból készült *keftát* viselt. Az egyik borvörös, a másik egészen sötétkék, a harmadik pedig ragyogó bíborszínű volt.

– Grisák! – suttogta a lány.

– Siessünk! – felelte a fiú.

A következő pillanatban már ki is léptek a cipőjükből, és nesz-telen léptekkel végigszaladtak a folyosón. Keresztülosontak az üres zenesobán, és már el is tűntek a fogadószoba fölé tornyosuló galéria egyik oszlopa mögött. Ana Kuya itt szokta fogadni a vendégeket.

A házvezetőnő fekete ruhája miatt valamilyen madárkára emlékeztetett. Miközben teát töltött a szamovárból, a csípőjéről lógó jókora gyűrűn hangosan zörögtek a kulcsok.

– Ebben az évben tehát csak ketten vannak? – hallatszott egy halk női hang.

A leskelődők a rácson keresztül megpróbálták követni a lenti eseményeket. Két grisa a tűz előtt ült. A kék ruhás férfi igencsak jóképű

volt, míg a vörös köntöst viselő nőből öntelt magabiztosság és elegancia áradt. Harmadik társuk, a szőke fiatalember fel-alá sétált a szobában. A szánon alighanem elzsibbadt a lába.

– Igen – válaszolta Ana Kuya. – Egy fiú és egy lány. Az összes gyerek közül ők a legfiatalabbak. Úgy véljük, olyan nyolcévesek lehetnek.

– Úgy vélik? – kérdezte a kék ruhás.

– Figyelembe véve, hogy elhunytak a szüleik...

– Érthető – felelte a nő. – Mélységes csodálattal adózunk az önök intézete előtt. Bárcsak a nemesség többi tagja is ilyen megértést tanúsítana az egyszerű emberek sorsa iránt.

– Urunk, a nagyherceg igazán nemes lelkű férfiú – bólintott Ana Kuya.

Odafent a balkonon a két gyerek bölcsen összebiccentett. Jóakarójuk, Keramazov nagyherceg híres háborús hősnek és az egyszerű emberek barátjának számított. Amikor hazatért a háborúból, árva házzá alakította át a birtokát, és otthont teremtett a háború özvegyeinek is. A befogadottakat csupán arra kérték, hogy éjszakánként imádkozzanak a nagyúrért.

– És mégis milyen ez a két gyerek? – hangzott a nő következő kérdése.

– A leányka egészen ügyesen rajzol. A fiúcska inkább az erdőben és kint, a mezőn érzi otthon magát.

– Na de mégis *milyenek*? – ismételte meg a nő.

Ana Kuya csücsöríteni kezdett ráncos ajkával.

– Hogy milyenek volnának? Fegyelmezetlenek, engedetlenek és túlságosan is odavannak egymásért. Ráadásul...

– Ráadásul figyelmesen hallgatják minden szavunkat – szólt közbe a bíbor ruhás.

A fiú és a lányka összereszt a meglepetéstől. A grisa tekintete pontosan a rejték helyükre tapadt. Villámgyorsan elbújt az oszlop mögé, de már elkéstek.

Ana Kuya hangja akkorát csattant, mint egy korbács:

– Alina Sztarkova! Maljen Orecev! Azonnal gyertek le ide!

Alina és Mal vonakodva elindult lefelé a galéria végén kialakított keskeny csigalépcsőn. Amikor leértek a többiekhez, a vörös ruhás nő felállt a székéből és intett, hogy jöjjenek oda.

– Tudjátok, kik vagyunk? – kérdezte. A haja olyan szürke volt, mint az acél. Gyönyörű arcán jó pár ránc látszott.

– Boszorkányok vagytok! – tört elő Malból.

– Boszorkányok? – hördült fel a nő. Megpördült és Ana Kuyára förmedt. – Hát erre tanítják a gyerekeket ebben az iskolában? Babonával és hazugságokkal tömik a fejüket?

Ana Kuya arca tűzpiros lett a szégyentől. A vörös ruhás nő lángoló tekintettel visszafordult Mal és Alina felé.

– Nem vagyunk boszorkányok. Az Alaptudomány művelői vagyunk. Gondoskodunk hazánk és a birodalom biztonságáról.

– Akárcsak az Első Hadsereg – felelte Ana Kuya halkán, ám a hangja élével vágni lehetett volna.

A vörös ruhás vendég egy pillanatra megdermedt, de utána beleegyezően bólintott.

– Akárcsak az uralkodó hadserege.

A bíbor ruhás fiatalember elmosolyodott, és odatérdelt a gyerekek elé. Kedves hangon szólalt meg:

– Talán varázslatról beszéltek, amikor ősszel megváltozik a levelek színe? És ahhoz mit szóltok, hogy a kezetek beforradnak a sebhelyek? Ha pedig vizet öntötök a tűz fölé akasztott bográcsba, az forrni kezd? Az talán varázslat volna?

Mal tágra nyitott szemmel megrázta a fejét. Alina viszont sava-nyú képet vágott és így válaszolt:

– Mindenki tud vizet forralni.

Ana Kuya felháborodva felsóhajtott, de a vörös ruhás nő nevetni kezdett.

– Igazad van. Bárki fel tudja forralni a vizet. Az Alaptudományt viszont nem használhatja akárki. Éppen ez az oka annak, hogy meg akarunk vizsgálni benneteket. Ezért jöttünk – magyarázta, majd Ana Kuya felé fordult. – Távozzon!

– Egy pillanat! – kiáltotta Mal. – Mi történik velünk, ha grisák vagyunk? Mi lesz akkor velünk?

A vörös ruhás nő lepillantott a két kisgyermekre.

– Igencsak csekély az esélye annak, hogy akár az *egyikötők* is grisa legyen. Ha mégis ez a helyzet, akkor a szerencsés gyermek elkerül abba a különleges iskolába, ahol a grisák megtanulják használni a tehetségüket.

– A legszebb ruhát viselheted és a legfinomabb ételeket kapod. Amire csak a szíved vágyik – szólalt meg a bíbor ruhás férfi. – Ez igen jó volna, nem?

– Ennél csodálatosabb módon nem is lehetne szolgálni uralkodónkat – szólalt közbe az ajtó előtt toporgó Ana Kuya.

– Pontosan, ahogy mondja – biccentett elégedetten a vörös ruhás és látszott rajta, hogy hajlandó megbékélni.

A két gyerek összenézett. Mivel a felnőttek nem rájuk figyeltek, így nem vehették észre, hogy a kislány megragadja és megszorítja a fiú kezét. Elkerülte a figyelmüket a két apróság tekintete is. A nagyherceg bezzeg felismerte volna ezt az arckifejezést. Hosszú éveket töltött a felperzselt északi határvidéken. A falvakat állandó veszély fenyegette és a jobbágyok nem igazán számíthattak arra, hogy az

uralkodó vagy bárki más is a segítségükre sietne. A nagyúr tanúja volt annak, ahogy egy mezítlábas szegény asszony, nyomorúságos kunyhója ajtajában állva, rezzenéstelen tekintettel farkasszemet nézett a katonaság szuronyaival. A nagyherceg pontosan tudta, milyen fény csillog annak a férfinak a szemében, aki a földről felkapott kődarabbal próbálja megvédeni az otthonát.

zsúfolt út szélén állva végigpillantottam a Tula-völgy hullámzó mezőin és elhagyatott tanyáin. Ekkor láttam meg először az Árnyzónát. Az ezredünket kétheti járóföld választotta el Poliznaya katonai táborától. Hiába sütött kellembesen a meleg őszi nap, mégis reszketni kezdtem a nagykabátomban, ahogy tekintetem végigsiklott a látóhatárt beborító mocskos foltra emlékeztető párán.

Hátulról valaki meglökött a vállával. Megtántorodtam és kis híján arccal előre belezuhantam az út sarába.

– Hé, fajankó! – bömbölte a katona. – Mit álmodozol?

– Inkább néznél magad elé! – förmedtem rá, és elégedetten konstatáltam a széles arcára kiülő meglepetést. Az emberek, főleg az ilyen nagydarab fajankók, vállukon a hatalmas puskával nem igazán számítottak arra, hogy egy hozzám hasonló girhes kis jószág visszamer vágni. Mindig ilyen döbbent képet vágnak, ha elküldöm őket a fenébe.

A katona azonban gyorsan feldolgozta a szokatlan élményt. Fenygető pillantást vetett rám, aztán megigazította a hátizsákját és eltűnt a lovakból, emberekből, szekerekből és jókora kordékból álló menetoszlopban. A végtelenbe nyúló karaván túljutott a hegygerincen, és az eleje már lefele ereszkedett a völgybe.

Szaporábbra vettem a lépteimet, és megpróbáltam elnézni a tömeg feje fölött. A földmérők kocsijának sárga zászlaja már hosszú órákkal korábban eltűnt. Tudtam, hogy csúnyán lemaradtam.

Miközben sietősen lépkedtem, a tudóm megtelt az őszi erdő zöld és aranyló illataival. A tarkómon megéreztem a lágy szellő simítását. A széles Vy országúton haladtunk. Valamikor ez az útvo-nal vezetett Os Altából egészen Ravka nyugati partvidékének gazdag kereskedővárosaiba. Persze még az Árnyzónát megelőző korban.

A tömegben valaki énekelni kezdett. *Ki a fene lehetett az? Melyik háborodott fakad dalra, miközben a Zóna felé kell menetelnie?* Ismét a látóhatáron éktelenkedő folt felé fordultam. Végigfutott a borzongás a hátamon. Számos térképen láttam már az Árnyzónát. Ez a fekete sáv lemetszette Ravkáról a tengerparti kormányzóságokat, és bezárta a birodalmat a szárazföldre. A térképeken néha szennyes foltként, máskor meg kihalt, alaktalan felhőként ábrázolták. Voltak persze más térképeink is. Ezek az Árnyzónát hosszú, keskeny tóként ábrázolták, és a másik nevén, Beltengerként nevezték. Ezzel az elnevezéssel igyekeztek megnyugtadni a katonákat és a kalmárokat. Arra számítottak, hogy akkor majd nyugodtabb szívvel kelnek át rajta.

Felmordultam. Egy ilyen trükkel talán becsaphatják az ostoba, kövér kalmárokat, engem azonban a legcsekélyebb mértékben sem nyugtattak meg.

Elfordultam a látóhatáron remegő komor ködsávtól, és végignézettem a Tula-vidék romba dőlt tanyáin. Valamikor ebben a völgyben terültek el Ravka leggazdagabb földbirtokai. Volt idő, amikor itt bőven termett gabona, és rengeteg birka legelt a zöld mezőkön. Aztán egyik pillanatról a másikra sötét vágás mart a tájba, és az áthathatatlan sötétség köde évről évre csak duzzadt. Nyüzsgöttek odabent az iszonyatos lények. Senki nem tudhatta, mi történt odabent a földművesekkel, a nyájakkal, a gabonatóblákkal, az otthonaikkal és a családjukkal.

Fejezd most már be, figyelmeztettem magamat. Ne akarj még rontani az amúgy is szörnyű helyzeten. Az emberek évek óta átkelnek a Zónán... amiért általában iszonyatos árat fizetnek, de akkor is át tudnak kelni. Mélyen beszívtam a levegőt, hogy megnyugodjak.

– Nem ám elájulunk az út kellős közepén! – kiáltott valaki a fülembe, és egy erős kar már át is ölelte a vállamat. Felnéztem, és megpillantottam Mal ismerős arcát. Barátian megszorította a karomat. Ragyogó kék szemében mosoly tündökölt, ahogy felzárkózott mellém.

– Na gyerünk már! – kiáltotta. – Jobb lábat a bal után. Tudod, hogy kell menetelni.

– Na most jól beleköptél a levesembe!

– Tényleg?

– De még mennyire. Épp arra készültem, hogy elájuljak, a karván meg összetaposson, és a testemet elborítsák az iszonyatos sebhelyek.

– Ez aztán a lenyűgöző haditerv!

– Szerintem is. Ha ugyanis erősen megcsonkítanak, akkor nem leszek képes átmenni a Zónán.

Mal megértően bólintott.

– Értem én. Szívesen belöklek egy szekér alá, ha ezzel segíthetek.

– Még gondolkozom rajta – morogtam, ám ennek ellenére éreztem, hogy elszáll a rosszkedvem. Hiába védekeztem elszántan, Mal még mindig fel tudott vidítani. Ráadásul nem csak engem. Egy csinos szőke lány sietett el mellettünk. Hátrapillantott a válla fölött, integetett és kihívó pillantást vetett a fiúra.

– Húha, Ruby! – kiáltotta Mal. – Később találkozunk?

A lány vihogni kezdett, majd eltűnt a tömegben. Mal fülig érő szájjal vigyorgott, de aztán észrevette az arcomat.

– Mi a bajod? Azt hittem, kedveled.

– Hát, ami azt illeti, viszonylag kevés a közös témánk – válaszoltam rosszkedvűen. Amúgy tényleg kedveltem a szőkeséget... Legalábbis korábban. Amikor Mal társaságában eljöttünk a keramzini árvaházból, hogy felkészítsenek minket a poliznayai sorkatonai szolgálatra, akkor igencsak ideges voltam a rengeteg ismeretlen ember miatt. Kiderült ám, hogy nagyon sok lány szeretne barátkozni velem. Ruby volt az egyik legrámenősebb. A nagy haverság azonban csak addig tartott, amíg rá nem jöttem, hogy csak azért érdekeltem őket, mert Mal közeli barátja vagyok.

Néztem, ahogy a fiú szélesre tárja a karját, és felnéz az őszi égboltra. Nyugodtnak és elégedettnek látszott. Rosszkedvemben még az is szúrta a szemem, milyen ruganyos léptekkel jár.

– Neked meg mi a bajod? – förmedtem rá suttogva.

– Semmi – válaszolta meglepődve. – Remekül érzem magam.

– De hát akkor is. Hogy lehetsz ennyire... öntelt?

– Öntelt? Miről beszélsz? Sosem voltam öntelt és soha nem is akarok hencegni.

– És akkor ezt mégis mivel magyarázod? – kérdeztem, és ingerülten megböktem az ujjammal. – Úgy viselkedsz, mintha egy pompás

vacsorára lennél hivatalos, nem pedig a halálba menetelnél egyenesen. Lehet, hogy meghalunk, vagy megcsonkítanak minket.

Nevetni kezdett.

– Túl sokat aggódsz. Az uralkodó egy egész osztagnyi grisa gyűjtogatót küldött a szánokhoz, hogy figyeljenek a biztonságra. Jött velük néhány hátborzongató szívtörő is. Nekünk meg van puskánk – magyarázta, a válláról lógó fegyvert ütögetve. – Minden rendben lesz.

– Nem sokat számít a puskád, ha túlerőben támadnak ránk.

Mal jókedvűen rám vigyorgott.

– Mi a bajod mostanában? Még a szokásosnál is harapósabb vagy. Iszonyúan nézel ki.

– Nagyon köszönöm! – vicsorogtam rá. – Nem aludtam túl jól.

– Nem mondd. Ez aztán meglepő!

Sajnos nagyon is igaza volt. Sosem aludtam valami fényesen. Az elmúlt néhány napban azonban csak romlott a helyzet. Egyedül a jó isten a megmondhatója, mennyi okom van arra, hogy féljek bemenni a Zónába. Nem voltam ezzel egyedül. Az ezredünk minden egyes tagja aggódhatott, amióta kiderült, hogy átkelünk. Akadt azonban még valami más is. Nem tudtam, minek nevezzem ezt a mélyben rejtőző nyugtalanságot.

Malra pillantottam. Valamikor régen őszintén elmondhattam volna neki mindent.

– Szóval... rossz előérzetem támadt.

– Ne aggódj már annyit! Lehet, hogy felrakják Mihailt is a szánra. A volkrák csupán egyetlen pillantást vetnek a nagy, hájas pocakjára, és minket már nem is fognak zaklatni.

Váratlanul feltámadt bennem egy emlék. Egymás mellett ültünk egy székben, a nagyherceg könyvtárában. Egy hatalmas, bőrkötéses

könyvet lapozgattunk. Véletlenül találtuk meg a volkra képmását. Megpillantottuk a hosszú, mocskos karmokat, a bőrszárnyakat és a borotvaéles fogak hosszú sorait. Ezek a szörnyetegek imádták az emberhús ízét. Vakok voltak, mivel nemzedékek óta a Zónában éltek és vadásztak. A legendák szerint azonban sokmértöldnyi távolságból is megérik az embervér illatát. Az oldalra mutatva megkérdeztem:

– Mi van a mancsában?

Még most is a fülemben hallottam Mal suttogó válaszát.

– Azt hiszem... azt hiszem, egy ember lába.

Becsuktuk a könyvet, és vinnyogva kirohantunk a védelmet nyújtó napfénybe.

Észre sem vettem, mikor torpantam meg. Megdermedtem, mert valósággal rabul ejtett az emlék. Amikor Mal észrevette, hogy már nem lépkedek mellette, hatalmasat sóhajtott, és visszasietett mellém. Megragadta a vállamat, majd gyengéden megrázott.

– Nem gondoltam komolyan. Senki sem fogja megenni Mihailt.

– Tudom – válaszoltam, a csizmám orrára bámulva. – Éppen megszakadok a nevetéstől.

– Alina, gyere! Nem lesz semmi baj!

– Ebben nem lehetsz biztos.

– Nézz már rám! – kiáltotta, és én, minden önuralmamat összeszedve, a szemébe néztem. – Tudom, hogy te is félsz. Ahogyan én is. Ennek ellenére megteesszük, amit meg kell tennünk, és a végén minden rendben lesz. Ahogy azelőtt is. Mindig.

Elmosolyodott, nekem pedig majdnem kiugrott a szívem a mellkasomból.

A hüvelykujjammal megdörzsöltem a jobb tenyeremen végigfutó sebhelyet, és vonakodva vettem egy mély lélegzetet.

– Hát jó – válaszoltam nagy nehezen, és azon kaptam magamat, hogy én is mosolygok.

– Újra jó kedve van a nagyságos asszonynak! – bömbölte. – Most már a nap is ragyoghat!

– Nem fognád be a szádat?

Megpróbáltam mellbe bokszozni, de mielőtt megüthettem volna, megragadta a derekam és felemelt a magasba. Patkódobogás és harsány kurjongatás hallatszott. Mal félrerántott az út szélére, mert egy hatalmas fekete hintó közeledett vágózva. A négy fekete paripa hangos patacsattogással vetette magát az emberek közé, akik rémülten lerohantak az útról, mert nem akarták, hogy a sárba tapossák őket.

Az ostorral hadonászó kocsis mellett két szénfekete egyenruhát viselő katona ült a bakon.

Az Éjár. Semmi mással nem lehetett volna összetéveszteni a nagyúr fekete hintóját vagy a személyes testőrei különös egyenruháját.

Utána pedig egy másik vörösre lakkozott hintó is eldübörgött mellettünk. Ez utóbbi már nem száguldott olyan örült sebességgel.

Mal felé fordultam, szívem hevesen dübörgött.

– Köszönöm! – suttogtam. Ő mintha csak most kapott volna észbe. Rájött, hogy még mindig magához szorít. Gyorsan elengedett, és hátralépett. Elkezdtem leporolni a kabátomat, azt remélve, nem veszi észre, mennyire elpirultam.

A harmadik, ragyogó kékre lakkozott hintó ablakából egy igen csinos lány hajolt ki. Ezüstrókaprémből készítették a süvegét. Hoszszú, göndör, fekete haja volt. Érdeklődve figyelte a tömeget, majd a pillantása – cseppet sem meglepő módon – nyomban megakadt Malon.

Az előbb még te is bociszemekkel bámultad, szidtam össze magamat. Miért ne tetszhetne egy ilyen gyönyörű grisa lánynak is?

A szépség elmosolyodott, amikor a fiú a szemébe nézett. Felénk fordult, miközben a hintó gyorsan távolodott. Mal ostoba arcki-fejezéssel bámulta a látomást. Még a száját is elfelejtette becsukni.

– Csukd már be a szádat, mert beleköpnek a legyek! – förmedtem rá.

Nagyot pislogott, de még mindig bután nézett maga elé.

– Ti is láttátok? – bömbölte valaki mögöttünk. Megfordultam, és megpillantottam az ügetve közeledő Mihailt. A fickó arcára kiült a szinte már mulatságos csodálat. A hatalmas termetű, busa fejű legénynek vörös haja, széles arca és még vastagabb nyaka volt. Mögötte persze a karcsú és sötét tekintetű Dubrov igyekezett felzárkózni. Mind a ketten a felderítők között szolgáltak Mal szakaszában. Sosem távolodtak el túlságosan tőle.

– Még szép, hogy láttam – rikkantotta a fiú, és arcáról eltűnt az áhítatos kifejezés. Pimaszul elvigyorodott, miközben én a szememet forgattam.

– Téged bámult a kisasszony! – bömbölte Mihail, és Mal hátára csapott, aki megvonta a vállát, de utána még szélesebben vigyorzott.

– Bizony ám! – bólintott önelégülten. Dubrov azonban meglehetősen nyugtalannak látszott.

– Azt mondják, hogy a grisa lányok képesek bűbájt rakni rád. Felhorkantam.

Mihail olyan arccal nézett rám, mint aki csak most fedezte fel, hogy én is itt vagyok.

– Nézd már, Rőzsike! – köszöntött, és tréfásan megütötte a vállamat. Savanyú képet vágtam a gúnynevem miatt, de a fajankó ekkor

már újra Mal felé fordult. Szélesen elvigyorodott. – A kisasszony is ott lesz ám a táborban.

– Azt hallottam, hogy a grisák sátra olyan hatalmas, mint egy székesegyház – tette hozzá Dubrov.

– Tele van árnyas szegletekkel. Rejtekhelyekkel – kontrázott Mihail, és sokatmondóan a magasba vonta a szemöldökét.

Mal harsányan elkurjantotta magát. A három fafejű egyetlen pillantást sem vetett rá, hanem jókedvűen kiabálva máris továbbstiegett. Szilajul lökdösődve belevetették magukat a tömegbe.

– Én is nagyon örülök, hogy találkoztunk – duzzogtam magamban. Megigazítottam a vállamra vetett kenyereszsák szíját, majd magam is folytattam az utamat. Az utolsók között értem le a hegy aljára, és nemsokára már Kribirszk utcáin jártam. Eszem ágában sem volt különösebben sietni. Valószínűleg úgy is csúnyán össze fognak szidni, amikor végre megtalálom a térképkészítők sátrát. Túl késő volt ahhoz, hogy bármit is tegyek ez ellen.

Megdörzsöltem a karom azon a helyen, ahol Mihail megütött. Rözsike, annyira gyűlöltem ezt a nevet. *Bezzeg akkor nem hívtál Rözsikének, amikor a sárga földig leitted magadat kvással, és megpróbáltál magadhoz ölelni a tavaszi örömtűz előtt, te nyomorúságos ökor,* gondoltam mérgesen.

Kribirszk nem volt éppen egy nagyváros. A főkartográfus szerint ez a település csupán nyomorúságos vásározóhely volt az Árnyzónát megelőző időkben. Nem volt itt más, csak egy poros főtér meg egy fogadó, ahol megszállhattak a Vy fáradt utazói. Mostanra azonban már egyfajta ütött-kopott kikötőváros lett belőle. Az állandó katonai helyőrség körül jókora település alakult ki. Ott voltak még a szárazdokkok is, ahol a homokszánok várták az utasaikat. A vakmerő vállalkozók ezekre szállva próbáltak meg átkelni a sötéten, hogy

eljussanak Ravka nyugati kormányzóságaiba. Számos kocsmá és fogadó mellett jöttem el. Jó pár helyen pedig alighanem nyilvánosház üzemelt, hogy legyen hol lazítaniuk öfelsége katonáinak. A boltok egy részében puskákat és számszeríjakat árultak. Meg lámpásokat és fáklyákat, amelyek nélkülözhetetlen felszerelési tárgynak számítottak, ha valaki át akart kelni a Zónán. A ragyogó hagymakupolájú, hófehérre meszelt falú aprócska templom meglepően jól karban volt tartva. *Vagy talán nem is volt annyira meglepő ez az odaadás –* töprengtem. Ha valaki arra készült, hogy átkel az Árnyzónán, akkor az előtte igencsak jól tette, ha rövid szünetet iktat be és imádkozik.

Megtaláltam a térképkészítők táborhelyét. Letettem a hátizsákomat egy szalmazsákra, és sietve megkerestem a földmérők sátrát. Legnagyobb megkönnyebbülésemre nyomát sem láttam a főkartográfusnak. Senki sem figyelt fel rám, amikor beosontam.

A fehér vitorlavászonból készült sátor belsejében végre fellelegezhettem. Amióta csak megpillantottam a Zónát, most először tért vissza a nyugalmam. A térképkészítők sátra mindig is ugyanúgy nézett ki, függetlenül attól, melyik helyőrségben szolgáltak. Ragyogtak idebent a fények, és a rajzolók meg a földmérők a hosszú asztalok fölé hajolva végezték a munkájukat. Az országút hangos nyüzsgése után kifejezetten megnyugtató érzés volt hallani a papíron végigsikló toll vagy széndarab hangját, megérezni a tinta illatát, megérinteni az ecseteket.

A kabátom zsebéből előhúztam a jegyzetfüzetemet, és gyorsan letelepedtem Alekszej mellé a padra. Bajtársam felém fordult, és ingerülten rám mordult:

– Te meg mégis merre jártál?

– Kis híján eltaposott az Éjúr kocsija – válaszoltam, majd odahúztam magam elé egy üres papirost, és belelapoztam a jegyzetfüzetembe.

Egy megfelelő vázlatot kerestem, amit majd átmásolhatok. Alekszejjel együtt a térképkészítők mellé rendelték inasnak. A kiképzésünk fontos részének számított, hogy minden áldott nap két befejezett vázlatot vagy képet kellett leadnunk.

Alekszej elakadó lélegzettel nézett rám.

– Tényleg? Őt is láttad?

– *Tudod*, minden figyelmemet lekötötte, hogy ne gázoljanak halálra.

– Nem is olyan rossz halál az, ha elgázol egy hintó – legyintett, majd a pillantása megállapodott annak a sziklás völgynek a vázlatán, amit éppen elkezdtem átmásolni. – Hűha, inkább ne azt!

Gyorsan belelapozott a jegyzetömbömbe, és kiválasztotta egy hegyoldal képét. Rátette az ujját.

– Ezt másold le!

Éppen csak hogy maradt időm megérinteni a papirost a tollal, amikor maga a főkartográfus lépett be a sátorba. Határozottan végiglépdelt az asztalok mellett, és menet közben megszemlélte a munkánkat.

– Nagyon remélem, hogy ez már a második vázlatod, Alina Sztarkova.

– Hát persze – hazudtam szemrebbenés nélkül. – Ez a második.

Mihelyt elment a közelünkből a kartográfus, Alekszej suttogva megszólalt:

– Mesélj még a hintóról!

– Be kell fejezni a vázlataimat.

– Itt van ez – válaszolta halkán, és odatolta elé az egyik saját vázlatát.

– Észre fogja venni, hogy ezt te rajzoltad.

– Annyira nem sikerült jól. Simán úgy tehetsz, mintha a te műved lenne.

– Kedves Alekszej, ugye mondtam már, hogy az őszinteséged miatt kedvellek – mérgelődtem, ám ennek ellenére sem adtam vissza a vázlatot. Alekszej a legtehetségesebb inasok közé tartozott, és ezzel ő is tisztában volt.

Addig piszkált, amíg egészen részletesen be nem számoltam a három grisa hintóról. Mivel hálás voltam a vázlatért, ezért a lehető legjobban meg akartam válaszolni kíváncsi kérdéseit. Közben sikerült átmásolnom a papírra azt a hegygerincet. A legmagasabb csúcsok mellé odaírtam, mennyire becsültem a magasságukat.

Már alkonyodott, amikor elkészültünk. Leadtuk a rajzainkat, és elindultunk az étkezősátor irányába. Sokáig kellett sorban állnunk, mire az izzadó szakács kiosztotta a sűrű sárra emlékeztető levest. Leültünk a többi földmérő közé.

Csendben ettem, miközben Alekszej és a többiek beszámoltak a legújabb pletykákról. Mindenki igencsak feszülten várta a holnap átkeletét. A fiú ragaszkodott ahhoz, hogy a többieknek is beszámoljak a grisa hintókról. A társaim arcán a jól ismert csodálat és félelem látszott, ami mindig olyankor szokott feltűnni, ha valaki megemlítette az Éjurat.

– Az az ember nem evilági lény – bizonygatta Eva, egy másik inas. Hiába volt gyönyörű zöld szeme, az orra leginkább egy malacéra emlékeztetett. – Egyikőjük sem az.

Alekszej savanyú képet vágott. – Hagyjál már minket a babonáiddal, Eva!

– Annak idején éppen egy Éjúr miatt született az Árnyzóna.

– Azóta több száz év is eltelt! – tiltakozott Alekszej. – Annak az Éjúrnak ráadásul teljesen elment az esze.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ez is legalább ugyanannyira szörnyű.

– Buta paraszt! – legyintett Alekszej. A lány sértődött pillantással válaszolt, majd sokatmondóan elfordult a fiatalembertől, hogy inkább a barátaival beszéljen.

Csendben maradtam. Ha valakit *muzsik*nak vagy parasztnak lehetett volna tartani a földmérők közül, akkor az én voltam, nem pedig a babonás Éva. Csupán a nagyherceg nagylelkűségének köszönhettem, hogy megtanultam olvasni meg írni. Mallal azonban kimondatlanul egyetértettünk abban, hogy sosem beszélünk Keramzinról.

Mintha csak ez lett volna a végszó, a hátam mögül harsány kacagás zendült fel. Összerezcentem, és hátrapillantottam a vállam fölött. A nyomkeresők asztalánál ülve Malt körülvették rajongói. Alekszej a tekintetével követte pillantásomat.

– Ti ketten meg hol barátkoztatok össze?

– Együtt nőttünk fel.

– Pedig nincsen túl sok közös tulajdonságotok.

Megvontam a vállamat.

– Azt hiszem a gyerekek mindig is sokkal könnyebben kijönnek egymással.

Mind a ketten magányosak voltunk. El kellett volna feledkeznünk elveszített szüleinkről. Összekötött minket a kaland, ahogy megszöktünk a munka elől, és kimentünk fogócskázni a rétre.

Alekszej olyan hitetlenkedő képet vágott, hogy elnevettem magamat.

– Ez a legény nem volt ám mindig a lenyűgöző Mal, a nyomkeresők nagymestere és a grisa lányok szeme fénye.

– Elcsábított egy grisa lányt? – kérdezte Alekszej a döbbenettől tágra nyílt szemmel.